Amerikama kaupmees küssis nore mehhe käest, kes ennast temma tenistusse pakkus: „Kui paljo palka küssid sa näddala eest?“ — Noormees kostis: „Kui rahhalaeka wötti minno käes seisab, siis küssin 25 rubla; agga ilma selleta, siis küssin 50 rubla.“

Tenija tüddar lapse mötted.

Kui ma nenda omma elloluggo järrele mötlen, siis ei olle se muud, kui paljas waew, murre ja hädda: Pea ollen pesso-künnal, pea leiwa-künnal, pea parrandaid pessemas, pea saapaid puhhastamas, pea wet kandmas ja puid tomas ja nenda hommikust öhtuni, ööd ja päwad, näddala läbbi; ja keige selle eest ei sa ma muud, kui taplust, söimamist ja halletanud leiba ja mäddanend lihha! sedda ei pea ma mitte kaua wasto! Kui hea on jälle meie ammel: hommiko maggab temma ni kaua, kui ta tahhab, kui ülles ärkab, saab kohhe kohwi ja sööb saksa laua peäl sedda, mis nemmad isse söwad ja joob weel mönne klasi jodawat wiina ja head öllut; keigel päwal ei te temma muud, kui naerab ja laulab. Ma tean, mis ma teen,

toa-tüdrukuks ma ennam ei jä, ma tahhan ka ammeks jäda.

Wahhest rikkub tö ja teggo
Tüddar lapse ello luggo,
Kui ta leiwa wannemad
Tedda kurjast sundiwad,
Ehk ka töstwad tühja kärra,
Siis ta waene tüddib ärra
Ja ei holi ommast auust,
Eiga ennam heast nöust;
Taplusiest ta ärra tüddib
Kurb meel temma rindus küddib
Igga pääw, mis tulleb ees,
On ta südda wallo sees,
Ja kui santi toito sööb,
Siis ta leiwast lahti lööb,
Rüüd ei tea hakkatust,
Wimaks leiab hukkatust!

Üks kenna ja noor Judi tüddar laps istus pulma laudas ja jämme lihhunik temma körwas, kes omma ello wisi polest kuulus roppu suuga mees olli. Judi tüdruk aigutas mitto korda ühhe teise järrele ja unnustas kät su ette panna. Kui lihhunik sedda näggi, hüdis kaunist kärmeste: „Oh, o! mo armas kenna laps, ärra söög mind mitte ärra!“ — „Oh ei“, kostis

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1870, lk. 29